

Պանիում — Թիվ տասներկու

Դանիել 11:40-ը և մարգարեության երեք կնիքագատումները

Jeff Pippenger

2025-09-12

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը Աստվածաշնչի ամենախորհմաստ համարներից մեկն է: Այն ներկայացնում է Դանիելի գրքի կնիքի բացվելը 1798, 1989 և 2023 թվականներին: Այն երեք անգամները, երբ գիրքը բացվեց, նշում են «յոթ ժամանակների» ցրման ավարտը: 1798 թվականը նշանավորեց այն երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ցրման ավարտը, որ սկսվել էր մ.թ.ա. 723 թվականին, երբ Ասորեստանը հյուսիսային տասը ցեղերին տարավ գերության: 1989 թվականը նշանավորեց 126 տարիների ավարտը 1863 թվականի ապստամբությունից ի վեր, երբ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին պաշտոնապես մի կողմ դրեց Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»: 2023 թվականը նշանավորեց Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների՝ փողոցում մեռած մնալու երեքուկես օրերի ավարտը: 2,520 տարիների ավարտին (126 տարիների և 3½ օրերի՝ որոնք բոլորը «յոթ ժամանակների» խորհրդանշներ են) Դանիելի գիրքը բացվեց:

Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ 1798 թվականին անհրաժեշտ էր, որպեսզի մարդկանց ներկայացվեին փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները: Երբ նա արձանագրում է այս փաստը, նա զուգահեռ պատմություններ է նույնացնում, որովհետև վերջին օրերի պատգամը ևս ներկայացնում է որպես փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձություններ: Խոսելով միլլերական պատմության մասին՝ նա արձանագրում է.

«Անհրաժեշտ էր, որ մարդիկ արթնացվեին իրենց վտանգի գիտակցությանը, որպեսզի արթնանային և պատրաստվեին փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված հանդիսավոր իրադարձություններին»: The Great Controversy, 310.

Խոսելով վերջին օրերի մասին՝ նա գրում է.

«Իր խաչելությունից առաջ Փրկիչը Իր աշակերտներին բացատրեց, որ Ինքը պետք է մատնվի մահվան և հարություն առնի գերեզմանից, և հրեշտակները ներկա էին, որպեսզի Նրա խոսքերը դրոշմեն մտքերի և սրտերի վրա: Սակայն աշակերտները սպասում էին ժամանակավոր ազատագրման հոռմեական լծից, և նրանք չէին կարող հանդուրժել այն միտքը, որ Նա, որի վրա էին կենտրոնացած իրենց բոլոր հույսերը, պետք է կրեր անարգալից մահ: Այն խոսքերը, որոնք նրանք կարիք ունեին հիշելու, վտարվեցին նրանց մտքերից, և երբ եկավ փորձության ժամը, այն նրանց գտավ անպատրաստ: Հիսուսի մահն այնքան լիովին կործանեց նրանց հույսերը, ասես Նա նախապես զգուշացրած իսկ չլիներ նրանց: Այսպես էլ մարգարեություններում ապագան բացված է մեր առաջ նույնքան հստակ, որքան այն բացված էր աշակերտների առաջ Քրիստոսի խոսքերով: Շնորհի ժամանակի փակման հետ կապված իրադարձությունները և նեղության ժամանակի համար

պատրաստության գործը հստակ ներկայացված են: Մակայն բազմությունները այս կարևոր ճշմարտությունների վերաբերյալ ոչ ավելի հասկացողություն ունեն, քան եթե դրանք երբեք հայտնված չլինեին: Սատանան հսկում է, որպեսզի խլի ամեն տպավորություն, որ նրանց իմաստուն կդարձնեն դեպի փրկություն, և նեղության ժամանակը նրանց կգտնի անպատրաստ»: Մեծ պայքարը, 595:

Միլլերական պատգամը բացվեց 1798 թվականին, և այն ներկայացրեց «շնորհի ժամանակի փակման հետ կապված իրադարձությունները»: Վերջին օրերի մասին խոսելիս նա դիմում է աշակերտների պատմությանը՝ ցույց տալու այն փաստը, որ «շնորհի ժամանակի փակման հետ կապված իրադարձություններն» են մարդկանց իմաստուն դարձնում դեպի փրկություն, սակայն դրանք չեն հասկացվում: Այն պատգամները, որ բացվեցին 1798, 1989 և 2023 թվականներին, այն պատգամներն էին, որոնք նույնացնում էին «շնորհի ժամանակի փակման հետ կապված իրադարձությունները»:

Քառասուներորդ համարը ներկայացնում է պատմական մի գիծ, որի ընթացքում Դանիելի գիրքը երեք անգամ ապակնիքվում է: 1798 թվականին ապակնիքվեց Դանիելի Ուլայի գետի տեսիլքը, որը ներկայացնում է յոթերորդից իններորդ գլուխները: 1989 թվականին ապակնիքվեց Դանիելի Հիդդեկել գետի տեսիլքը, որը ներկայացնում է տասներորդից տասներկուերորդ գլուխները: 2023 թվականին ապակնիքվեց Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը:

Քառասուներորդ համարի պատմությունը ներկայացնում է 1798 թվականից մինչև քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքը եղած ժամանակաշրջանը, որը Միացյալ Նահանգների պատմությունն է, և որը նաև Հայտնություն տասներեքի երկրային գազանն է, Հայտնություն տասնվեցի սուտ մարգարեն և աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը: Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարում ներկայացված նույն պատմությունը ներկայացված է նաև Հայտնության գրքում՝ մեկ համարի մեջ:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Հայտնություն 13:11:

Այս համարը, ինչպես և քառասուներորդ համարը, այն պատմությունն է, որը սկսվում է 1798 թվականի Alien and Sedition Acts-ով և ավարտվում է Կիրակնօրյա օրենքով, երբ ազգը խոսում է որպես վիշապ, պատմություն, որը սկսվում է այն ժամանակ, երբ պապական Հռոմը գահից հեռացվում է, և ավարտվում է այն ժամանակ, երբ պապական Հռոմը վերականգնվում է գահին: Հայտնություն 13:11-ով և Դանիել 11:40-ով ներկայացված պատմությունը սկսվում է Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորության հեռացմամբ և ավարտվում է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության հեռացմամբ:

Այն «յոթանասուն» տարիները, որոնց ընթացքում Բաբելոնը թագավորեց որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորություն՝ մինչև Աստվածաշնչյան մարգարեության երկրորդ թագավորությունը, ներկայացնում են քառասուներորդ

համարի պատմությունը՝ 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տիրուսը մոռացության պիտի մատնվի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համեմատ. յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո Տիրուսը պիտի երգի պոռնիկի պես: Վերցրո՛ւ տավիղը, շրջի՛ր քաղաքում, ո՛վ մոռացված պոռնիկ, քաղցր եղանակ հանի՛ր, շատ երգե՛ր երգիր, որպեսզի քեզ հիշեն: Եվ պիտի լինի յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո, որ Տերը պիտի այցելի Տիրուսին, և նա պիտի վերադառնա իր վարձքին ու պիտի պոռնկությամբ ընթանա աշխարհի երեսի վրա եղող երկրի բոլոր թագավորությունների հետ: Եսայիա 23:15–17.

1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը եղած պատմությունը նաև այն պատմությունն է, երբ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացվում է, ինչպես արձանագրված է Եսայիա քսաներեքում, որտեղ այդ ժամանակաշրջանն արտահայտվում է որպես «յոթանասուն տարի» և որպես «մեկ թագավորի օրեր»: Նաբուգոդոնոսորից մինչև Բաղտասար իշխեց աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորությունը, և այսպիսով նախատիպեց աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությանը, որը սկսում է որպես գառ, բայց վերջում խոսում է որպես վիշապ: Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է գառի հետևորդի, իսկ Բաղտասարը՝ վիշապի հետևորդի:

1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը ձգվող պատմությունը նաև Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատմությունն է, որ սկսվում է Միլլերի հետևորդների բարենորոգությամբ և ավարտվում՝ հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգությամբ: Երեք հրեշտակների լուրը դատաստանի ժամի լուրն է: Միլլերի հետևորդները հռչակեցին դատաստանի բացման հետ կապված իրադարձությունները, իսկ հարյուր քառասունչորս հազարը հռչակում են շնորհքի ժամանակի փակման հետ կապված իրադարձությունները:

Փորձաշրջանի ավարտին առնչվող իրադարձությունները պատկերված են մարգարեության ներքին և արտաքին գծերով, և այդ իրադարձությունները նախ և առաջ տեղի են ունենում այն պատմության մեջ, որը ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարով: Քառասուներորդ համարի իրադարձությունները ավարտվում են Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի հաստատմամբ, ուստի Աստծո մյուս զավակների վերջնական հավաքման իրադարձությունները, որոնք դեռևս գտնվում են Բաբելոնում, ներկայացված չեն քառասուներորդ համարում. այնուամենայնիվ, այն ճգնաժամը, որ այդ ժամանակ կանգնում է աշխարհի առջև, հենց նոր ավարտվել է Միացյալ Նահանգներում: Այդ իրադարձությունները ներկայացնում են դատաստանը Միացյալ Նահանգների վրա և Աստծո եկեղեցու մաքրագործումը՝ նախքան եկեղեցին որպես դրոշ բարձրացվելը:

Փորձության ժամանակահատվածի ավարտի հետ առնչվող ներքին իրադարձությունները նույնականացնում են Քրիստոսի գործը՝ որպես Քահանայապետի, Աստծո խորհուրդը ավարտին հասցնելու Իր վերջին օրերի ժողովրդի մեջ: Արտաքին իրադարձությունները նույնականացնում են Միացյալ

Նահանգների դերը՝ պապությանը իշխանությունը վերականգնելու գործում: Միացյալ Նահանգների ամբողջ պատմությունը՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, Լատդիկիայի ամբողջ պատմությունը տեղի է ունենում քառասուներորդ համարով ներկայացված պատմության ընթացքում:

Քառասուներորդ համարի ներսային և արտաքին գծերը ներկայացված են երկրի գազանի երկու եղջյուրներով: Հանրապետականության եղջյուրը արտաքին գիծն է, իսկ Բողոքականության եղջյուրը՝ ներսային գիծը: Երկու գծերն էլ գոյություն ունեն վեցերորդ թագավորության պատմության սահմաններում, և վեցերորդ թագավորության պատմության ավարտին Աստծո դատաստանը գալիս է թե՛ բողոքական, թե՛ հանրապետական եղջյուրների վրա: Այն պատգամը, որը նույնացնում է փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները, նույն այն պատգամն է, որը նույնացնում է այն իրադարձությունները, որ գալիս են Միացյալ Նահանգների վրա, երբ նա լցնում է իր փորձաշրջանային ժամանակի բաժակը: Այն պատգամը, որը նույնացնում է փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները, նաև այն պատգամն է, որը նույնացնում է այն իրադարձությունները, որ գալիս են Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի վրա, երբ այն լցնում է իր փորձաշրջանային ժամանակի բաժակը:

Քառասուներորդ խոսքի պատմության սահմաններում Դանիելի գիրքը բացվում է երեք անգամ, և այդ երեք անգամներից յուրաքանչյուրն առաջ է բերում ներքին և արտաքին գիծ, որոնք ներկայացնում են փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները: Այդ երեք սահմանաքարերից յուրաքանչյուրին նախորդում է յոթ ժամանակների ցրումը: Հետևաբար քառասուներորդ խոսքը ներկայացնում է 1798 թվականից մինչև Կիրակնօրյա օրենքն ընկած պատմությունը, և այդ պատմության ներսում եղած մարգարեական սահմանաքարերը «փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձություններն» են: Քառասուներորդ խոսքի պատմության շրջանակներում ներքին գիծը սկզբում ներկայացնում է անցում Փիլադելփիայից դեպի Լատդիկիա, իսկ ավարտին՝ անցում Լատդիկիայից դեպի Փիլադելփիա: Սկիզբը ներկայացնում էր Բարենորոգչական շարժում, ինչպես պատկերված է տասը կույսերի առակում, որն ավարտին նույնպես նախատիպավորում էր մի Բարենորոգչական շարժում, որը նաև առակը կատարեց մինչև իսկ ամենատառացի կերպով:

Ֆիլադելփիական Միլլերական շարժումն սկսվեց Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» մի կատարմամբ՝ 1798 թվականին, ապա «յոթ ժամանակների» մեկ այլ կատարմամբ՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Առնվազն 1856 թվականին արդեն թե՛ Ջեյմս Ուայթը, թե՛ Քույր Ուայթը նույնացրել էին այդ շարժումը որպես Լատդիկիայի վիճակի մեջ գտնվող: Նույն թվականին «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ նոր լույս ներկայացվեց եկեղեցու պաշտոնական հրատարակության մեջ, որը երբեք չավարտվեց: «Յոթ ժամանակները» կատարվեցին 1798 թվականին, և դրանից հետո Ուիլյամ Միլլերը հայտնաբերեց «ճշմարտության շղթայի սկիզբը», ինչպես Քույր Ուայթն էր այն անվանում, և ճշմարտության շղթայի սկիզբը «յոթ ժամանակներն» էին: 1798 թվականը «յոթ ժամանակների» կատարումն էր, և դրանից հետո, երբ Դանիելի գիրքը կնիքից արձակվեց, Միլլերն անում է իր հիմնարար հայտնագործությունը՝ «յոթ

ժամանակները»: Այնուհետև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նշանավորում է «յոթ ժամանակների» մեկ այլ կատարում, որին իր հերթին հետևում է նույն տարում շարժման անցումը Ֆիլադելֆիայից դեպի Լատդիկիա, այն նույն տարում, երբ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ նոր լույսը մնում է անավարտ: 1863 թվականին այն, ինչը մինչև 1856 թվականը եղել էր Միլլերական ֆիլադելֆիական շարժում, երբ այն անցում կատարեց դեպի Միլլերական լատդիկիական շարժում, դարձավ օրինականորեն գրանցված եկեղեցի՝ մեծապես Քաղաքացիական պատերազմի պայմանների ու ճնշումների, ինչպես նաև եկեղեցու երիտասարդներին պաշտպանելու նկատառումների ներքո: Շարժումն ավարտվեց 1863 թվականին, երբ այն դարձավ եկեղեցի: Յոթ տարի առաջ՝ 1856 թվականին, Լատդիկիան մի կողմ դրեց նոր լույսի պատգամը հենց այն թեմայի վերաբերյալ, որը Ուիլյամ Միլլերի առաջին մարգարեական հայտնագործությունն էր:

Միլլերական շարժումը և այն լույսը, որ կոչվում է «ճշմարտության շղթայի սկիզբը», «յոթ ժամանակների» լույսը, բացվեց Լատդիկեական շարժման ղեկավարության առաջ, որը աստիճանաբար մի կողմ դրեց «յոթ ժամանակները» պաշտպանելու ցանկությունը, և յոթ տարվա («յոթ ժամանակների») վերջում՝ 1863 թվականին, կազմվեց նոր աղյուսակ և մարգարեական պատգամ՝ առանց «յոթ ժամանակների» որևէ հիշատակության:

1863 թվականին Եսայի մարգարեության վաթսունհինգ տարվա շրջանի ավարտը հանգեց հենց այնտեղ, որտեղ սկսվել էր՝ հյուսիսի և հարավի միջև քաղաքացիական պատերազմով: 1863 թվականին ստրկության հարցը նախապատկերվել էր թե՛ հյուսիսային և թե՛ հարավային թագավորությունների գերեվարմամբ՝ «յոթ ժամանակների» կատարման մեջ, և այն ստրկությունը, որի մեջ Իսրայելը տարվեց, պատշաճ կերպով ներկայացնում էր ստրկության հարցերը վերջում: 1863 թվականը ներկայացնում է այն մարգարեական կառուցվածքի ավարտը, որը հիմնված է Եսայի մարգարեության վաթսունհինգ տարվա շրջանի վրա:

Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. «Դա չի հաստատվի և չի կատարվի. որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի կոտրվի, այնպես որ այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռեմաիայի որդին: Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի»: Եսայիա 7:7-9.

Ճիշտ հասկացված՝ այս մարգարեությունը, որ սկսվում է մ.թ.ա. 742 թվականին, վաթսունհինգ տարվա ընթացքում նշում է երեք հանգրվան: Այդ հանգրվաններից երկուսը մատնանշում են Իսրայելի թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունների համար գերության և ստրկության երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների սկզբնակետերը: Մ.թ.ա. 742 թվականին հյուսիսային և հարավային թագավորությունները ներքաշված էին քաղաքացիական պատերազմի մեջ, և հյուսիսային տասը ցեղերը Սիրիայի հետ դաշինք էին կազմել՝ ներխուժելու Հուդայի հարավային թագավորությունը: Տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, հյուսիսային տասը ցեղերը ասորեստանցիների կողմից տարվեցին ստրկության: Քառասունվեց տարի անց՝ մ.թ.ա. 677 թվականին, ասորեստանցիները գերեցին

Մանասեին և նրան տարան Բաբելոն: Մ.թ.ա. 723 թվականից երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի անց հասնում է 1798 թվականը՝ վերջի ժամանակը և քառասուներորդ համարի սկիզբը: Քառասունվեց տարի անց հարավային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակները», որ սկսվել էին մ.թ.ա. 677 թվականին, ավարտվեցին 1844 թվականին: Տասնինը տարի անց՝ 1863 թվականին, մ.թ.ա. 742 թվականի մարգարեական բնութագրերը ներկայացված են մինչև իսկական տառը: Հյուսիսային և հարավային թագավորությունների միջև քաղաքացիական պատերազմ է ընթանում թե՛ մ.թ.ա. 742 թվականին, թե՛ 1863 թվականին: Մ.թ.ա. 742 թվականին Եսայիայի կողմից ամբարիշտ Աքազ թագավորին տրված կանխագուշակությունը վերաբերում էր թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունների մոտալուտ ստրկացմանը, իսկ 1863 թվականին՝ քաղաքացիական պատերազմի բուն կենտրոնական պահին, նախագահ Լինքոլնը հռչակեց Ազատագրման հռչակագիրը՝ սկիզբ դնելով ստրկության վերացման գործընթացին: Մ.թ.ա. 742 թվականին ամբարիշտ Աքազ թագավորին տրված նախագուշակումը տրվել էր բառացի փառավոր երկրում՝ նախապատկերելով այն լուրը, որ Լինքոլնի կողմից տրվեց հոգևոր փառավոր երկրում:

Այն բանից յոթ տարի անց, երբ 1856 թվականին հրատարակվեցին Հայրամ Էդսոնի «յոթ ժամանակների» պատգամները, աղվենտիզմը հրապարակեց 1863 թվականի աղյուսակը, որով հեռացվեց «յոթ ժամանակների» մասին միլլերական ուսմունքը՝ այդպիսով կասկածի տակ դնելով բազմաթիվ այն հատվածները, որտեղ Էլեն Ուայթը ուսուցանում է, որ մենք պետք է կրկենք միլլերականների պատգամները, և նաև՝ որ մենք պետք է պաշտպանենք դրանք հարձակումների դեմ: Նույն թվականին նրանք դարձան օրենքով գրանցված եկեղեցի: Կան այլ բաներ ևս, որոնք կարելի է գրել 1863 թվականի և դրա մարգարեական նշանակությունների մասին, բայց այն, ինչ ես այստեղ նշում եմ, այն է, որ կան մի քանի վկաներ՝ թե՛ ներքին և թե՛ արտաքին, որոնք նույնացնում են 1863 թվականի ապստամբությունը, լինի դա արտաքինի ապստամբությունը՝ հարավային նահանգների հետ, թե՛ ներքինի ապստամբությունը՝ առաջին հիմնարար ճշմարտության մերժմամբ: 1863 թվականը քառասուներորդ համարի պատմության մեջ եղած այն իրադարձություններից մեկն է, որը ներկայացնում է մի նշանաբար, կազմելով «փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները»:

1863 թվականը համընկնում է հին, բառացի Իսրայելի համար անապատում քառասուն տարիների սկզբի հետ: Քառասուն տարիների ավարտին Հեսուն առաջնորդեց հին Իսրայելին դեպի Ավետյաց երկիր, և նրանք կործանեցին Երիքովը ու անեծք հռչակեցին յուրաքանչյուրի վրա, ով կվերակառուցեր Երիքովը: 1863 թվականին Լաոդիկեական աղվենտիզմի ղեկավարությունը վերակառուցեց Երիքովը: 1863 թվականը ներկայացված է անապատում քառասուն տարիների թե՛ սկզբում, թե՛ ավարտին: 1863 թվականը մարգարեական սահմանաբար է, որ կապում է քառասուներորդ համարի պատմության արտաքին և ներքին գծերի պատմությունը: Կա յոթերորդ եկեղեցին՝ «դատված եկեղեցին», ինչպես նշանակում է «Լաոդիկեա» բառը, որը մտնում է մի ժամանակաշրջան, որ ներկայացված է ամբողջ մի սերնդի՝ անապատում մեռնելով:

Միևնույն կետում առաջին Հանրապետական նախագահը սկսում է ստորուկներին ազատելու գործը՝ այդպիսով նախապատկերելով վերջին Հանրապետական նախագահներին, որոնք ճգնաժամի մի ժամանակահատվածում կիրականացնեն ռազմական դրություն՝ տանելով դեպի այն, ինչը ներշնչանքը կոչում է «ազգային կործանում»:

Սկզբի նշանաքարերի մեջ ներկայացված են վախճանի նշանաքարերը, և դատաստանի փակման հետ կապված իրադարձությունները նախապատկերացվել են դատաստանի բացման հետ կապված իրադարձությունների մեջ: Քառասուն տարիների սկզբում Կադետում Հետուի և Քաղեբի պատգամը մերժելով տեղի ունեցած ապստամբությունը նախապատկերեց քառասուն տարիների վերջում Կադետում Մովսեսի ապստամբությունը՝ Վեմը զարկելով: 1863 թվականը մատնանշում է կիրակնօրյա օրերը, երբ Լառդիկիան փախվում է Տիրոջ բերանից, և երբ Երուսաղեմում գտնվող քսանհինգ ծերերը Եզեկիելի ութերորդ գլխում երկրպագում են արեգակին, և երբ Սելովն է կրկնվում նրանց վրա, ովքեր ապավինում են ստախոս խոսքերին. «Տիրոջ տաճարն ենք մենք»:

Մենք կշարունակենք Պանիումի այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում: